

EL BORINOT

Any II - Núm. 11

7 febrer 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

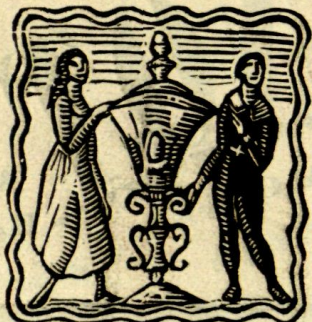
OFICI DE RENDIMENT

—Compri'm bunyols, pare.

—Bunyols?... Ja n'estem tips! Agafen la gran paperina i no trobes res a dins.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

RAMON SUNYER

JOIER

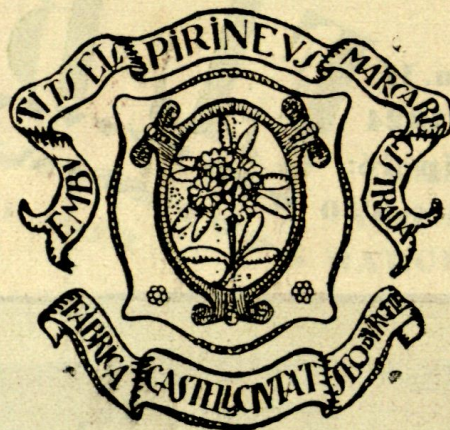
Corts Catalanes, 643 - BARCELONA

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

**Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola**

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.^r, 1.^a

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

*Confecció de Pantalles,
Tapetes, Coixins, etc.*

Models especials de la casa

Comtesa Sobradiel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

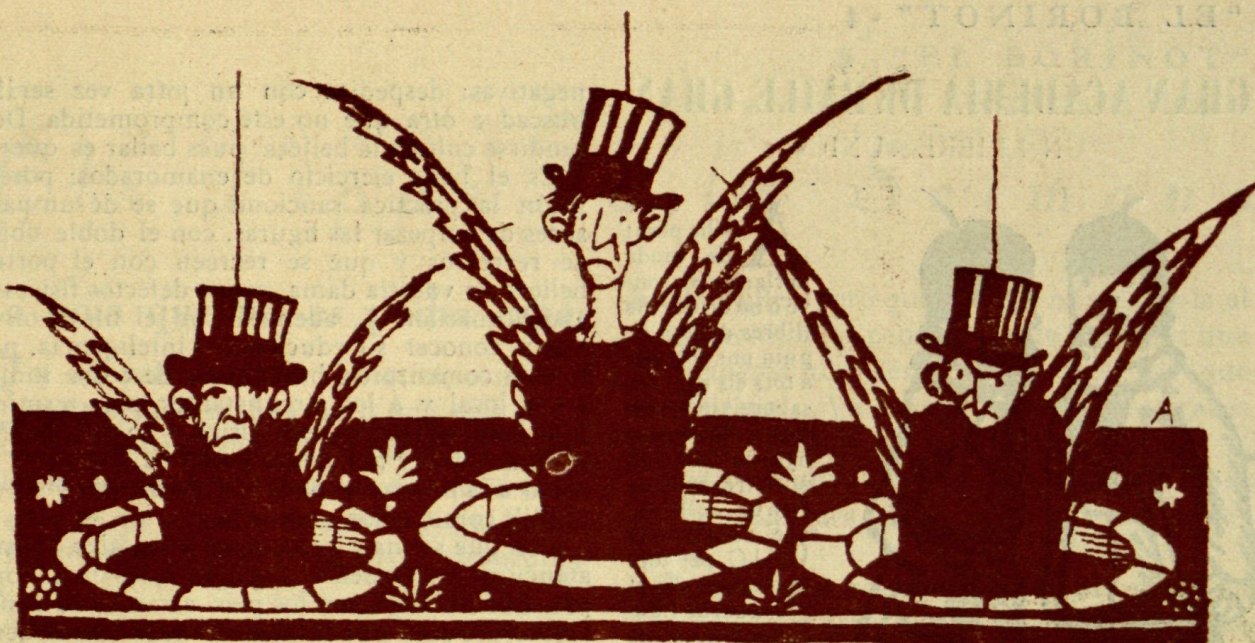
BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS
ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB

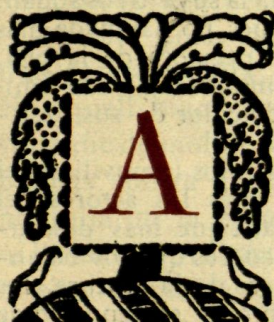
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

LOS HIJOS DE NADIE

ixí, tal com sona, i dit d'aquesta manera, que és més expressiu. Per totes bandes veureu los hijos de nadie; anunciats en els quioscos, anunciats per les cantonades, anunciats en els cinemes. No podeu donar un pas que no us trobeu amb los hijos de nadie.

I un hom es pregunta: doncs, què? que per ventura s'han trencat les rescloses de tots els bordells i n'han sortit tots els bords? Puix que los hijos de nadie són els bords. Oi?

Amb aquestes consideracions anàvem caminant sense esma, arrossegant la mandra d'un dia de mala lluna. Quan heu's-aquí que trobem un bon amic, i ens diu:—Vols venir al Cine?: fan los hijos de nadie.—Anem, doncs!

Entràrem al cine, tot seguit engegaren la pel·lícula. En ma vida me'n he vistes de més fresques, que de contar arguments de pel·lícules; però ho provaré.

Resulta que los hijos de nadie són una colla de bandits que s'agruparen en societat per poder fer millor de les seves. ¿Saben com naixen els bolets, o com surten les granotes? Per l'estil naixeren los hijos de nadie, l'un per ací, l'altre per allà. sempre a base de mullader, de fang.

Naturalment, tothom els esquivava, aquesta colla de trinxeraires. Anaven a la caça de gossos i de gats perduts, i venien pells de llebre i de conill, draps i ferro vell que pispaven d'allà on podien.

Per això, encara no els veien, ja cridava tothom:—Amagueu les gallines!

Ara de pas us diré que aquesta gentussa, més que por, encara, feia repugnància, i feia llàstima. Sobre tot quan ve aquell moment que cínicament exclama:—I quina culpa hi tenim, nosaltres, si som fills de ningú!

La terra és una bola, i roda, i dóna moltes voltes. I rodant, rodant, un dia, els fills de ningú es toparen amb el cap d'una quadrilla de circ, de pantomima i de varietés. En veure'ls, aquest home, els preguntà:—A on aneu?—Ells contaren moltes coses, acabant dient que no anaven en lloc. Aleshores l'empresari del circ feu:—Que us voldríeu deixar llogar?—Els fills de ningú respongueren:—Segons què tinguéssim de representar: puix que nosaltres per una cosa sola servim.—

El cap de la quadrilla de circ els digué:—Nosaltres presentem molts papers, juguem molts números: fem de bisbe, de lladre, de dona de món... de tot. Però n'hi ha un que no el podem representar per manca de gent que sàpiga fer-lo: és el número dels bords. I és llàstima, perquè en trauríem molt de partit. En fariem un número especial... Si vosaltres el volguéssiu representar, demaneu.

Fet!—respongueren els fills de ningú: és precisament per la sola cosa que servim, per fer de bord.

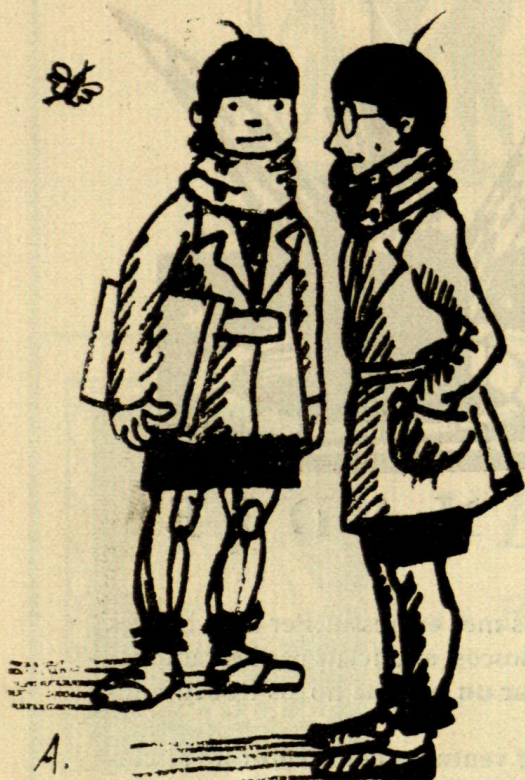
D'aquell moment ençà el circ resta complert poguent comptar amb l'únic caire que fins aleshores li mancava. Els fills de ningú juguen el paper de bords admirablement.

I si ho volen veure vagin al cine de... Anàvem a dir el nom, i ens el callem: hom veuria massa que es tracta d'un anunci. Només els direm que és en un lloc molt conegut de Barcelona.

GRAN ACADEMIA DE BAILE, GRAN

UN LLIBRE «UNIC»

UN QUE SE N'ESCAPA

—Guaita, guaita quin borinot!
—Oh, i que no deu haver pas-
sat per la censura, aquest.

mortal perquè trasbalsarà tota una civilització.

Per a què hom se'n convenci, heus a qui un dels capítols més moguts de l'esmentat Manual, que nosaltres dediquem, de passada, als sarauiques.

«EL BAILE»

«El baile es un ejercicio en que el cuerpo se mueve al compás de la música... Es el baile tan antiguo como el hombre... En Grecia dividieron la danza en orquímica, esferística y escénica. Llegan a nuestros tiempos la orquímica, guerrero-religiosa, en el rigodón, los lanceros, el minue, etc. La esferística, por los vales, mazurcas y polkas. La cénica, por las habaneras, schotich, tangos, danza de vientre, bailes flamencos, etc.

»Deben conocer el baile todos los jóvenes bien educados que no quieran hacer un mal papel en la sociedad. Este ejercicio... imprime un aire confiado y magestuoso, ademanos varoniles y un modo de andar libre y fácil.

»Las reglas de buena educación ordena que el caballero busque la pareja que más le agrada, y en llegando cerca de ella, la salude, y ofreciéndole el brazo derecho le manifieste con dulzura, el honor y gusto que tendría en bailar con ella, lo que suele expresarse, preguntándola: «Sería Vd. tan amable?» etc; pues si la joven desea bailar y la inspirais simpatía, no deja terminar el ofrecimiento; se pone de pié y se coge a vuestro brazo.

»No debéis nunca manifestar despecho por las

A RA que s'ha posat de moda parlar de si convé o no de què els llibres de text siguin uns sols per a tots els que as-saboreixin les delícies de l'ensenyança oficial, nosaltres en brindem un, d'llibre, que considerem UNIC per tots conceptes. Es el «Manual de Educación Física» de don Francisco López Romero, honorable professor titulado a l'Universitat Central i actual Auxiliar de la Càtedra de Gimnàstica del Instituto General y Técnico de Barcelona. Es una obra de text obligatori als qui estudien el Batxillerat, com el xarrampió a les criatures; amb el temps es farà im-

negativas; despedios con un jota vez será! y buscad a otra que no esté comprometida. Debe rendirse culto a la belleza, pues bailar es querer.

Es el baile ejercicio de enamorados; por esa razón la práctica sanciona que se dé un paseo antes de empezar las figuras, con el doble objeto de recrearos y que se recreen con el porte y belleza de vuestra dama, cuyos defectos físicos os abochornarían. Y, además, con el fin de oír su voz y conocer su educación e inteligencia, para lo cual comenzaréis hablándola de cosas indifetes al local y a los circunstantes, para terminar fijándoos en su belleza física y moral. No hay nada tan soso y feo, como bailar en silencio y no mirar a la pareja; ni nada tan desonesto y salvaje (!!!!) como callar y mirarla.

»Así que suenan los acordes musicales, prestad atención, suspended el diálogo, fijaos en el compás, que llevaréis con los piés. arrancando con el izquierdo, para que la dama lo haga con el derecho. Si bailais cogidos, huid del roce de vuestros cuerpos, limitándoos a coger su cintura con la mano derecha y extender en semiflexión el brazo izquierdo, para que la palma de vuestra mano apoye los dedos o toda la suya. Si os sudan, interponed un pañuelo, pues no hay nada más repugnante, que el contacto pegajoso de la piel, ni nada que irrite más a la muchacha y a la familia, que manchéis el delicado color de sus vestidos.

»Fijaros, en que al agarraros inmovilizáis el tronco para que sean los piés los actores del movimiento; pues no hay nada que más desconcierte y ridiculice a los bailadores que los balances y sacudidas extemporáneas de la cintura, los movimientos de los hombros y el pendoleo de brazos. No seáis bruscos al arrastrar a la dama (!!!!) en las vertiginosas vueltas de los vales.

»La higiene del baile aconseja, que se empiece por los movimientos dulces y sencillos compases, siguiendo paulatinamente hasta los más molestos y difíciles como el vals galop corrido.

»No se debe bailar hasta después de tres horas de haber comido....., no se practicará en lugares cerrados, ni de noche con iluminaciones de aceite, gas, petróleo, etc., porque para alumbrar roban a los bailadores el oxígeno que les es indispensable para la salud de los movimientos. No se debe practicar si los lugares no estan alumbrados por la luz eléctrica.

»En sitios cerrados, como teatros, salones, etc., debe cuidarse por los bastones (xulos amb tranquets, centres de gravetat dels baixos balls madri-lenys) a cuyo cargo está la dirección y vigilancia de los bailés, que bailen las parejas por tandas y gocen de un espacio de dos metros cuadrados en los bailes lentos y tres a cuatro metros en los acelerados y rápidos».

I aquí s'acaba aquesta exposició científica, sandun-guera i bellugadissa que tenen d'apendre els nois i noies de 10 a 12 anys a l'aula de Gimnàstica del nostre Instituto General y Técnico.

Si el «Manual de Educación Física» del senyor López és un llibre «UNIC», que em pengin de cap per avall a un trapezi, per sempre més.

NYIGUI-NYOGUI.

Els Tipus de la Setmana

La noia que no es podia casar

En un país de dones boniques, com és el nostre, fa de mal parlar d'una noia lletja, perquè gairebé en manca l'experiència. En un país en què les noies es casen, i si no es casen és perquè no volen, una que no pugui casar-se ha d'ésser verament una cosa extraordinària.

Aquest dia em contaven la historieta de la noia que no es podia casar. Es una mica sentimental, una mica grotesca, segurament més grotesca que sentimental, com els drames del cine.

Aquesta noia, entre altres rareses, tenia bigoti. No aquell bigoti graciós i simpàtic de moltes; sinó un bigotàs contra el qual res no valia, ni la peca cura, ni la navaja, ni el massatge, ni els molls calents. Era un bigoti gruixut, com tota la seva pell. I tenia, de més, un cap que s'assemblava a una carabassa (despietadament, unes veïnes li deien cara de bassa).

Inútilment, la noia, deixats els específics ineficàços, acudia a pràctiques estrafalàries, a provar herbes i ungüents, fins a arribar a les supersticions. Posava cebes a grillar, sota el llit; es feia pegats de cua de cavall amb greix de serp, es feia tirar les cartes. Un cop li passà pel magí d'anar a visitar la capelleta de Santa Rita; però s'avençonyí, quan veié que tot hom apretava a córrer, en ell entrar.

No parava mai. En certa ocasió, que va semblar-li de tenir un pretendent que

li feia l'ullet, però que tampoc no va dur-la al matrimoni, ella, pensant-se de realitzar una estratagema que l'enterniria, va fer dir que es retirava... Va assajar diferents vegades el truc, i mai no li va sortir bé.

Passaven anys i panys. I la noia que no es podia casar era ja a les portes de la vellesa...

Però el que no passa en un dia passa en un any. A les portes de la vellesa, la noia que no es podia casar va fer sort: un adoba cossis la va dur al matrimoni.

RESPOSTA OPORTUNA

—Que li faig mal?

—En aquest moment, no.

El gosset damunt la taula

PER fi ha pogut arribar-hi. Mireu-vos-el, el gosset! Està content. Remena la cua. Remuga saborosament. Llepa els plats. Aquests ossos—pensa—són excel·lents, no és per dir-ho.

Si poguéssim penetrar en el fons de la intel·ligència del gos—i dic intel·ligència, perquè els animalistes asseguruen que el gos en té—si poguéssim penetrar-hi, a ben segur que trobaríem que el seu ideal, el seu somni daurat, és de poder saltar, un dia o altre, damunt la taula dels senyors. Encara que es tracti d'un gos de casa bona, tan amanyagat, tan estimat, tan quasi-persona. Fins tractant-se d'un gos així, no dubtem que el dia que pot saltar damunt la taula, és la seva màxima satisfacció.

La cosa es perfectament comprensible. Diu Perrault, l'exquisit contista, que quan el gos es posa damunt la taula dels senyors, es creu que ell també és senyor.

En el menjador opulent, ple de domassos i de figures decoratives, en mig d'aquell ambient confortable, voltat de cadires toves, butaques envellutades, l'escalfapanxes encès... el gosset damunt la taula es creu tot un senyoràs. Es mira les potes. Què li deu semblar que són, les seves potes? Tal vegada s'afigura que són les quatre columnes de la sabiduria. Es mira el seu pit, blanc: li deu semblar que és la camisa planxada. Es mira el morro, color torrat: s'imagina, potser, que ho és de tant de fumar. Es mira el collarret de cascavells: tal volta es fa la il·lusió que és condecorat. Es mira, es mira, no es veu mai la cua.

Ja s'ha cruspit els ossos, ja ha llepat els plats, resta assegut, sembla que pensi. Es que, de veritat, pensa?

Després d'una estona, baixa de la taula de menjar, salta a la tauleta del recó, on hi ha un gramofon. Es situa davant per davant, al bell mig de la trompa de l'instrument sonor. Escolta la veu del seu amo. Al cap d'una estona, es posa a lladrar.

Es a dir: fa un discurs.

TANTSEVAL.

SETS I VUITS

Que tingui molt en compte, l'amable i culte llegidor, que aquest número d'EL BORINOT ha hagut de passar per la censura militar. Apa!

* * *

Per fi ha estat arranjada la qüestió dels ferrocarrils. A veure, a veure si anem una mica més de pressa; perquè això ja no pot anar.

* * *

Escriu Darío Pérez que quan es fundà "El Liberal" a Barcelona (deu fer una trentena d'anys) es posaren decididament al seu costat "hombres como el actual vicepresidente de la Mancomunidad, el marqués de Marianao, el rector de la Universidad, el doctor Martínez Vargas y don Alfonso Sala".

En una paraula: la gent nova de sempre.

* * *

Con elocuencia singular,
el señor Basuelos
(va por los suelos, dices?—no! Basuelos),
elegante, sutil, inteligente,
después de escuchar
el gran discurso del hombre eminente,
ante la sala fehaciente,
exclamó:—Agitemos los pañuelos!
esto es hablar, esto no son camelos.
Señores, se me acude una pensada.
"Qué, qué?"—dijo la gente electrizada.
Y respondió Basuelos:
—Hemos de hacerle una gran tirada!

* * *

—Diu un diari de Madrid:—"La situación en Inglaterra: porvenir oscuro".

Qui parla!... Que ja us haveu vist la cara, company?

* * *

—A l'Ajuntament de Madrid s'ha celebrat una subhasta d'adoquins.

Quan es farà, una subhasta així, a l'Ajuntament de Barcelona?

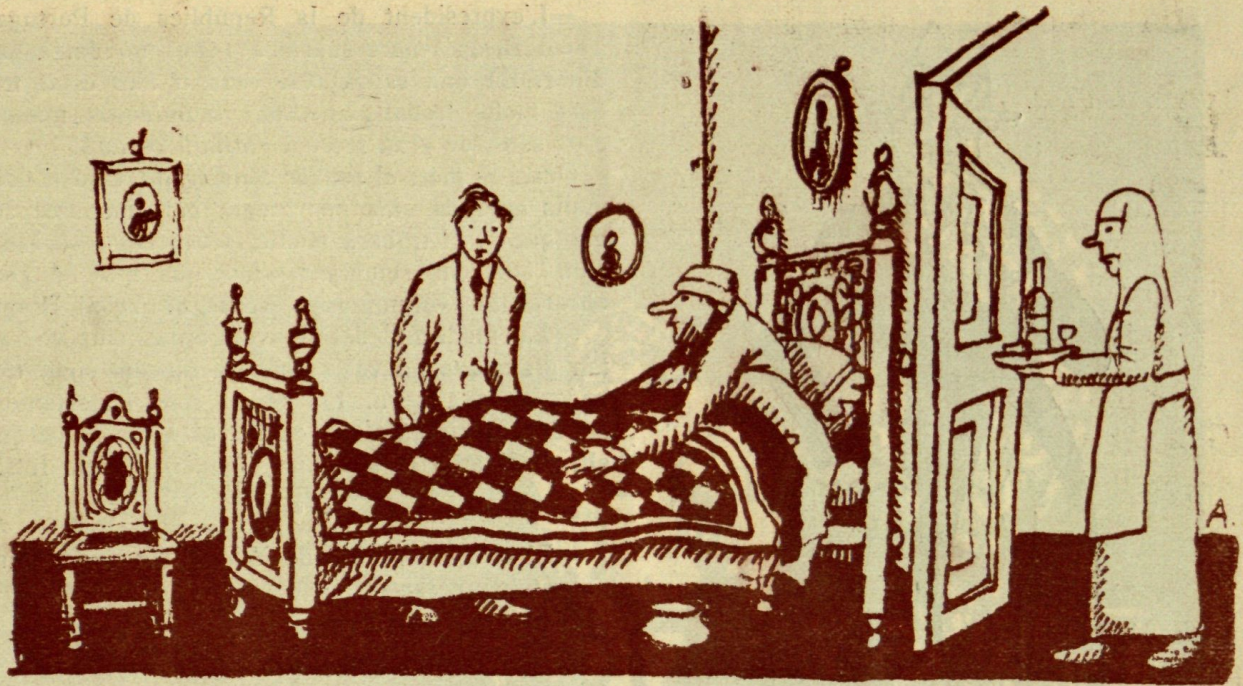
Item més: un tal senyor Pereira demana dotze mil pessetes de sou per els regidors. Això també ha estat a Madrid. Bé, que passi: de Madrid no n'havem de fer res. Ara, aquí Barcelona, que no ho diguin ni de broma. Si no, riurem.

* * *

—Els aviadors alemanys estudien el problema d'anar a la vela.

(Si és així, i que tenen ganes de fer bona feina, els recomanariem que donessin una volta pel Manzanares).

—Que ja s'ha pres la temperatura?

—Sí, senyor: tinc el termòmetre a la galeria.

Es proposen resoldre'l, abans de l'estiu, a Rhon.

(Rhon? Amb Jerez segurament que els aniria millor).

* * *

—Un automòbil desenfrenat causà moltes des- troces en un ramat de bens.

Cridem l'atenció de l'Ajuntament sobre el fet; potser fóra convenient d'aprofitar aquest siste- ma per a conseguir que hi hagi força carn, i ba- rata.

* * *

En unes oposicions de mestres, ha estat desco- bert que certs individus duïen copiats en el barret l'exercici que tenien de fer.

Diu que aquests pobres diables, han estat exclosos de les oposicions. Nosaltres ente- nem que hauria hagut de fer-se al revés, pre- miar-los tot seguit i donar-los les millors places; han demostrat tenir un enginy a l'alçària del cap.

* * *

—El nen diu a la seva mare:—Vull una bom- ba, vull una bomba.

La mare li diu:—Calla, les dones de les bom- bes ja no hi són, no se'n veu cap per la Rambla.

El nen insisteix:—Vull una bomba.

La mare:—No siguis tossut, nen. M'obligaràs d'anar allí on no volia anar mai més... Però, per- què callis, anem!

El nen:—Mare ¿a on anem? amunt?... No: anem avall, mare: als Magatzems Santa Eulària.

* * *

Un higienista diu que en poc temps la miopia (curts de vista) ha crescut d'una manera extraor- dinària, alarmant.

Amb bona fe: no calia pas que ens ho digués. Bé prou que es veu.

* * *

—Diu un periòdic:—"Xina està civilitzada". Ep, mestre, anem a pams: segons quina!

* * *

—Ha estat descoberta una banda de "distingits" lladres. ¿Distingits?... I en què es distingeixen?

Vaja, senyors, no facin l'ullet: no siguin ma- liciosos...

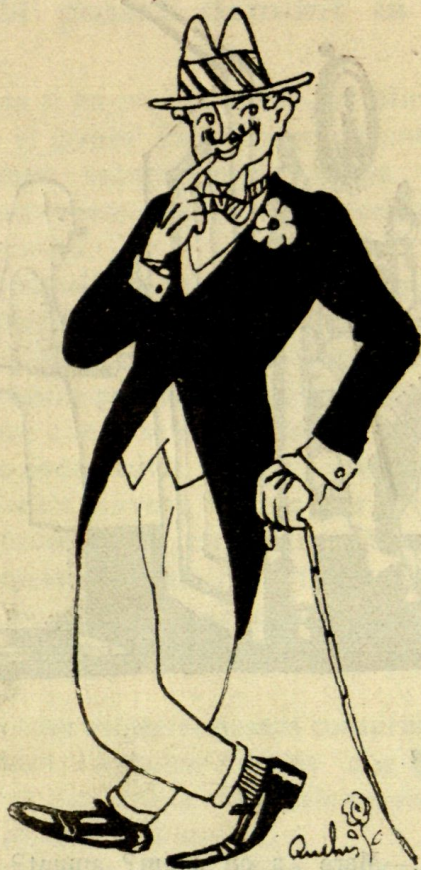
* * *

—En la sessió de la Diputació de Madrid, sota la presidència del senyor Bermejillo, es pro- mouen els primers incidents en parlar de l'arren- dament de la plaça de toros.

El senyor Bermejillo diu que es posà molt vermell, i amb gran "tesón" increpava els dipu- tats per llur comportament, indigne en qüestions com aquella, de cultura superior.

* * *

UN GUAPO

— Vaja: Si vénen eleccions i tenen vot les dones, no em caldrà ésser de la Monàrquica per a sortir diputat!

—D'un diàleg caçat al vol.

—Em faig creus de l'afició enorme que hi ha a la boxa i al fútbol.

—No te'n estranyis, home. I cal que sigui així. Si no fos per les patades i per les trompades ¿quina diferència hi hauria entre les persones i les bèsties?

***

—En la foradada del ferrocarril de Ojos Negros, a prop de Sagunt, s'ha suïcidat un jove... elegant, dit en altres termes, un jove "bien".

Moralment parlant lamentem el fet. No deixem, però, de reconèixer que, tractant-se de "jóvenes bien", és molt excusable. Són tan nyèbits i tan inútils!

***

—Comerciants, i industrials: parleu de crisi? Perdeu el temps. Anuncieu els vostres productes en EL BORINOT. Us atipareu de vendre.

***

—L'expresident de la República de Portugal, Teófil Braga, mort suara, a penes no deixa cap diner. En una capça reservada li han estat trobats molts treballs inèdits, voluminosos manuscrits seus, de gran mèrit científic i cultural.

Quan es morí el senyor Sala (i que Déu li doni molts anys de vida per pregar pel mort), de segur que se li trobarà també la capceta reservada, amb quelcom semblant—sinó que més en gros encara—als voluminosos escrits de Teófil Braga.

—La modèstia del senyor Sala, emperò, és tan gran, que no vol ni que la capceta sigui trobada a casa seva. La deixa, com a testament cultural i científic, la confia al Casino, perquè allí parli amb la sobirana eloqüència dels fets.

***

—El nou escorxador de Madrid diu que encara no pot inaugurar-se.

Sí que ho lamentem.

***

—Els encenedors seran estancats, d'aquí en davant, com els llumins, com els tabacs, com les pòlisses.....

I com voleu que anem bé, si tot s'estanca!

***

—Una escena violent, després del match de boxa:

Joan:—Reconec en Piet-Hobin condicions de primera figura, de campió: tot el que vulguis; però...

Joanet:—Sí, vaja: tu, de totes passades, ets alista.

Insospitadament el Joan dona al Joanet un directe a la barra formidable. Hi corre la gent: els descomparteix. Senyors, què és això, què passa?

Joan:—Perquè m'insulta, doncs! m'ha dit *salista*.

El Joanet protesta que no li ha dit *salista*, sinó partidari d'Alís:—*ets alista*, li he dit.

—Havia estat un mal entès del Joan, evidentment.

Però, donat i tot per ben entès el malentès, nosaltres no enteníem el motiu d'aital furor.

Ah, ja! El Joan i el Joanet eren terrassencs.

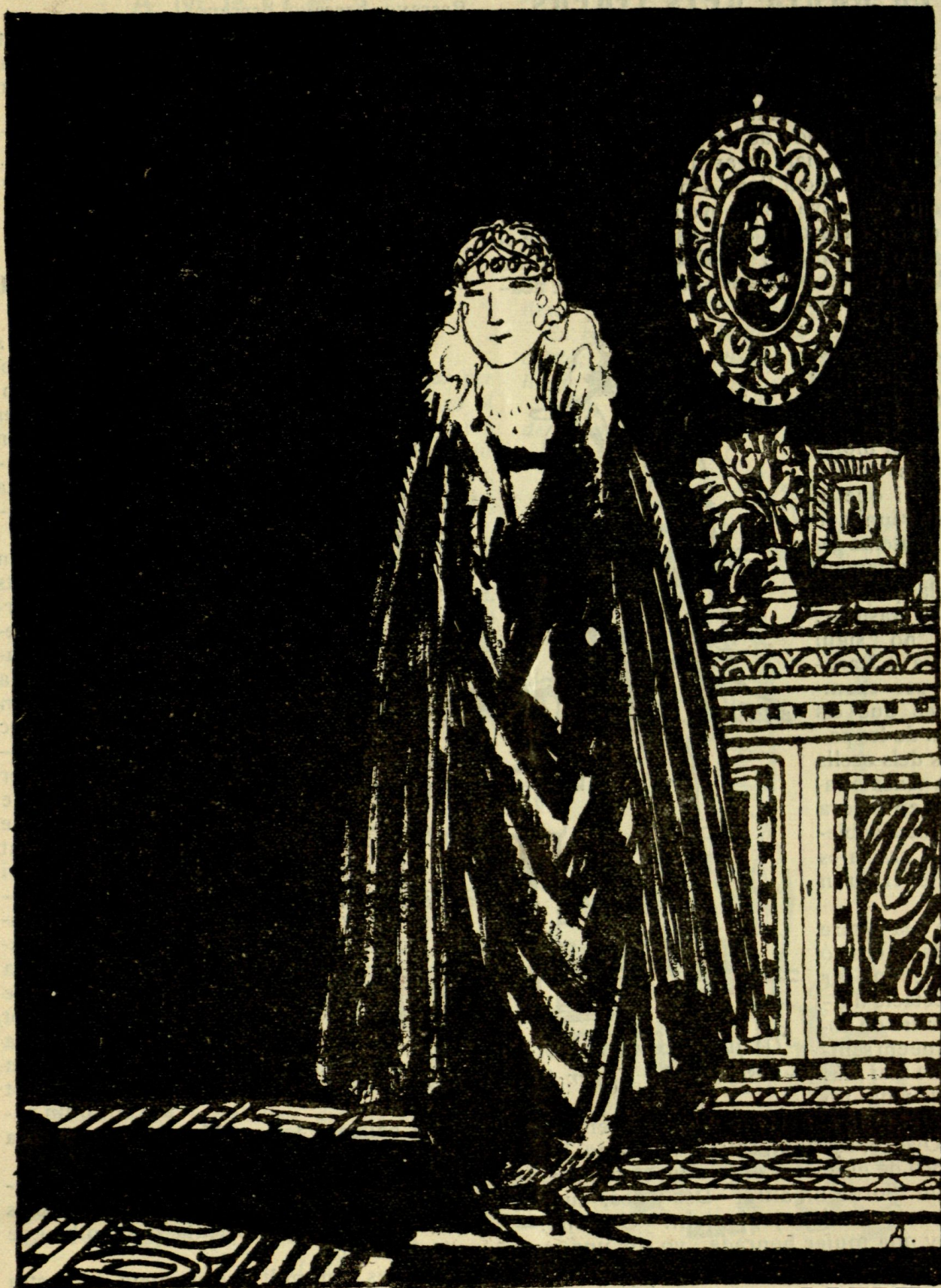
***

—Per l'últim dijous de febrer, dia 28, preparem un número especial, que esperem que mereixerà la favor dels nostres amics.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»

HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

CONFESSIÓ INTIMA

—M'agrada el teatre més que per l'obra que representen, pel paper que jo faig entre els espectadors.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

La gàbia dels lloros

UN lloro sol en una gàbia generalment és bastant ensopit, i us recorda sempre les quatre parets d'un cel-obert, o el balcó trist d'un individu de les classes pasives, que a còpia d'estalviar, ha arribat a reunir diners per la xocolata del lloro. Un lloro sol és monòton: «oye, oye majo, oye majo, oye majo»: o bé «no quiero ir a la escuela, porqué el maestro me pega»; o bé «lorito real, lorito real»; i d'altres bacinades per l'estil, que acaben per aburrir-vos.

La cosa verament divertida és una gàbia de lloros, és a dir quan són molts. Però s'entén molts, i que es trobin reunits en una mateixa gàbia, a bastament ampla per poder-hi trastejar. Que no sigui com a la Rambla, per exemple, en què els lloros de les parades dels ocells estan tancats cadascú en la seva esquifida gàbia. La gràcia és que estiguin junts.

No fa gaire vaig tenir ocasió de presenciar l'espectacle d'una munió de lloros, que em sembla que mai més de la vida no

oblidaré: quin panxet que m'hi vaig fer de riure!—Oye tu, sal aquí, sal: a ver como haces un poco de gimnasia,—deia un, enxamporradament. Sortia un altre:—Dos y dos, cuatro, dos y cuatro; seis... ja, ja, ja!...—Un altre:—Yo soy una mujer honrada, yo soy una mujer honrada... Després, es passaven un parell de minuts anant i venint, com si fessin alguna cosa important. Bevien aigua.

Tornaven. Ara sortia l'un i cantava:—La cañita del azúcar, olé: la cañita del azúcar, olé.—Un altre, mig de baix en baix:—Me lo

guiso y me lo como. I un altre, encara:—Brrravo, brrravo, brrravo...

Es passaven un altre parell de minuts amunt i avall. Després tornaven a fer els curiosíssims parlaments, que n'hi havia per trencar-se de riure.

Vaig anar-me'n. Bo i anant-me'n, vaig tornar a sentir:—Yo soy una mujer honrada... que deia aquell mateix lloro d'abans, que semblava el masclet principal.

FURI.

Sardanes a Madrid

SÓN vius a Madrid: totes se les pensen. Manera de fer venir gent, han calculat: manera? una novella atracció, sardanes.

Que es desin tots els foment i centres de sardanes de Barcelona i de Catalunya; que a Madrid en saben més. Jo, que sóc soci de set foment, estic per donar-me'n de baixa. Tantes de societats, i tant de moure's, i tanta d'organització... i no haver pogut aconseguir, en una pila d'anys, que hom parlés a tot Espanya de la sardana, com s'ha esdevingut ara, amb un pa-

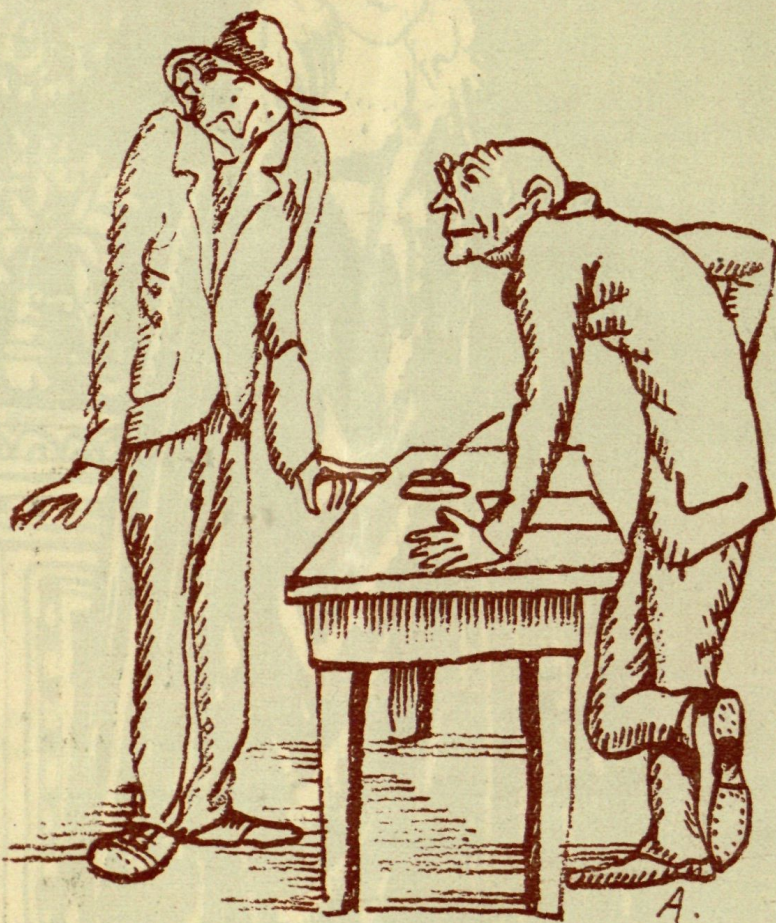
rell de ballades fetes a Madrid, és una cosa que no ens escau, dit sigui francament.

I al mateix Empordà, què faran a l'Empordà si Madrid els arrabassa el títol de «país de la sardana», que ostenta junt amb el de «país del vent»?

Nosaltres, pel molt que estimem la nostra dansa, no podem deixar de cridar:—Visca Madrid, salut a Madrid!

Conten que a Madrid passa molt de vent...

BUFA.

—De quants cavalls el vol el motoret?

—Vostè mateix. Es per fer anar una màquina... d'escriure

AMFORA

LA NOIA QUE TOCA EL PIANO

PASSO molts cops pel carrer del Bisbe i per la Plaça Nova, bastant sovint per altres carrers de la ciutat vella; no pas perquè sí; no pas, tampoc, perquè hi tingui alguna amor; sinó per costum de disfrutar-hi. Ens hi atreu la noia que toca el piano.

Es una noia que no he vist mai. Potser és una blonda, potser és una bruna, ens té el mateix:

"L'amiga blonda m'ha encisat,
també la bruna;
jo só una mica enamorat
de cadascuna."

Però el secret real que ens duu a passar per aquells carrers és que la "nostra" noia juga el piano de molt bona manera. Ah! la vida és tan plena de xavacaneries i de bestieses, que sentir una sonata de Beethoven, o un preludi de Bach, o uns estudis de Gluck, alegren el cor, i fan des-arrugar les celles.

Gràcies, O la invisible noia que toques el piano. Beso les teves mans.

Sobre tot, aquesta noia és una noia de gust. Mai, en tants dies, no li he sentit a tocar ni això d'El Dictador ni allò de la Monteria. Conto que deu tenir por que se l'hi esmussarien les mans. Li deu agradar la llibertat de Pocell, bé que sigui volant per l'aire del cel, bé que sigui reposant en la rameta d'un arbre.

Algunes vegades l'he sentida, després de feta la lliçó d'estudis, tocar un parell de cançons, o una sardana. Sovint l'acaba taral·lejant; amb una veu melodiosa que corprèn. (Aquest número ha passat per la censura militar).

LES ÀGATES

Coneixem poques Agates, són del rovell de l'ou barceloní, dels voltants de la Catedral, on tot és pedra, pedra picada, carrers senyorívols, amb aquella reial senyoria que els donen les ombres, les ombres quietes, les ombres verdes, com l'àgata.

Coneixem poques Agates, poques com les ver-taderes, les bones pedres precioses.

Divina Agata barcelonina, dimarts era el teu dia, passaves una mica greu, i passaves silenciosa. Silenciosa, sí. Amb el mantell arrossegant, però; mateix que una reina, arrossegaves el mantell verd, com el teu nom, O Agata divina; verd com l'esperança.

LES EULÀLIES

S'atança el dia de les Eulàlies. D'aquestes Eulàlies, nenes, donzelles, o dames, que són tan dolçament porugues. Ara us diré: llur poruguesa no és més que exterior, com un vel bellugadís. Anima endins, les Eulàlies són fortes i valentes.

A semblança de la llur Patrona, la tendra, la

invicta noia Eulàlia, poncella de mil fragàncies, com el poble que la venera. A semblança de la llur Patrona, les Eulàlies són prou fermes per a servir la flor de l'ideal, per guanyar-ne la palma de victòria.

Dia 12 de febrer, bella diada. Si fa sol, quina alegria amb la seva llum! Si no en fa; i què? La resplendor de les Eulàlies és molt més clara que aquella del sol, oidà.

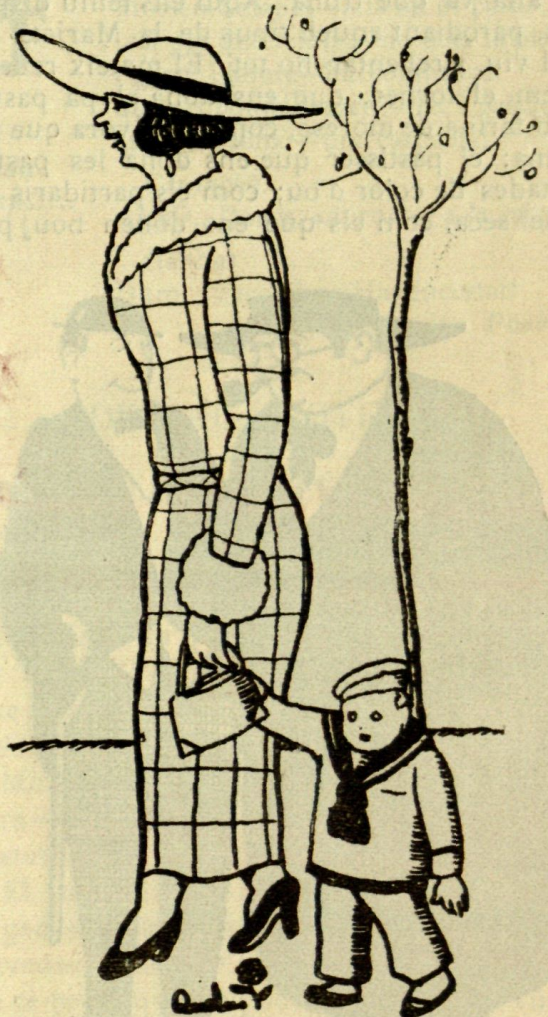
Eulàlies barcelonines, fines com la mimosa: Eulàlies de les altres regions, clares com els ametllers florits: bona ventura que tingueu en la vostra diada. De la vostra ventura, doneu-nos-en una llesca germanívola, si us plau.

En bols d'argent daurat us serà servida la xocolata; menjars exquisits, en plàteres de porcel·lana; vins generosos, en cristalls sonors...

Salut, gentils Eulàlies: les barcelonines i les de les altres regions!

Brindem, brindem!

F. IDEL

UN NEN QUE FA L'HOME...

O QUE LA SAP LLARGA

—Mamà, per Santa Eulàlia, te... te... regalaré una bombonera de vidre com aquella de damunt el piano, saps?

—(La mamà, molt satisfeta): Bé, escolta, filllet, si ja en tinc una, què en faré de l'altra?

—Es que... saps?... és que l'una, jo... jo... s'ha... s'ha trencat.

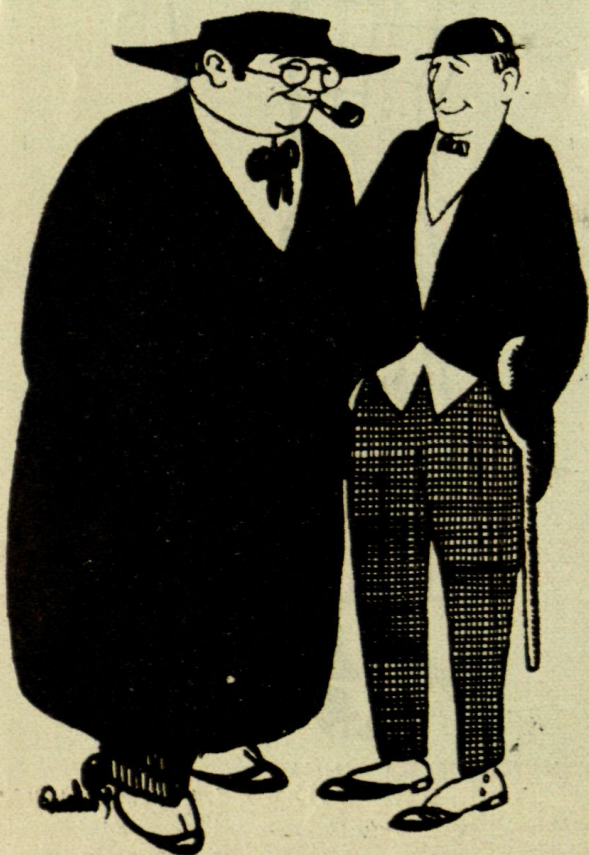

Prou elogis: garrotada!

No tot han d'ésser elogis, s'imposa de tant en tant alguna rebentada. Fa ja massa temps que certa premsa local, sense mancar-hi nosaltres, no s'hi pensa pas gaire, a fer elogis. El mateix es parla en bé del porc com de l'ase, del sabater com de l'escombriaire. I això no val.

Nosaltres, joves com som, esperàvem dels altres, dels que tenen més experiència i en saben, de la missa, més de la meitat, que després d'una temporada d'elogis, es decidirien iniciar-ne una de rebentades; i estàvem disposats a secundar-hi amb tot l'entusiasme de la nostra joventut. Però es veu que per no trencar el costum, en alguna cosa els últims hem d'ésser el primers.

I allà va que trona. Aquí ens teniu disposats, parodiant aquell tipus de la Marieta de l'ull viu, a rebentar-ho tot. El mateix rebentarem el forner, que ens dóna el pa pastat amb farina de morenc, com la pólvora que no crema; el pastisser que ens dóna les pastes pintades de color d'ou; com els partidaris de la llei seca, com els que ens donen bou per

—I qui és aquest Ricard Alis?

—Un noi molt eixerit. Un xicot que s'ha obert pas a cops de puny.

bèstia grossa. Però permeteu que abans us parlem de la bugadera. Un incident entre família, ben fresc encara, ens hi obliga.

I aquí va la rebentada de la bugadera:

El cas és que per haver millorat sobtadament de situació, les dones de casa varen dir-nos que, de bon grat o per força, volien llogar una bugadera. Sobre tots, la sogra s'obstinava a fer-nos veure que tretze eren quinze. I nosaltres, carregats de paciència, procurant fer-les entrar a raó.

—¿Però que no ho veieu, dones de Déu? Abans encara n'hi havia d'aproveitables, de bogaderes; però amb motiu del conflicte hagut entre elles i el director dels safaretjos, van restar totes al carrer. I les que han entrat de nou, no cal més que els mireu la pinta i em donareu la raó. Llogueu el qui volgueu, menys una bugadera. Podeu llogar un criat, una modista, una dona que us repassi la roba: si voleu cuitaré i tot a comprar una criatura per tal que pogueu llogar una dida i una mainadera; però, quant a la bugadera, no hi ha transacció possible.

Justament al davant mateix de casa hi havia dos grans edificis, els únics rentadors públics de la població, on acudien totes les bugaderes. I a l'endemà, dia de bugada, les dones de casa no tingueren de fer més que sortir al balcó, per convèncer-se ben bé que entre les bugaderes d'avui no n'hi ha un pam de net.

—Senyor. Déu meu—deia la sogra—com canvien els temps! En lloc de guanyar, anem perdent dia per dia. El que és avui no pots confiar en ningú que no sigui de casa, i encara, així i tot, en surt alguna amb la camisa bruta. Haurem de tornar a aquells temps en què tot ens ho feiem nosaltres mateixes.

Per primera vegada, en els quatre mesos de casats, ens confonguérem amb la sogra, en una llarga abraçada.

EL NOI D'EGARA.

JA ESTEM SALVATS!

Sí, senyors: ja estem salvats.

El senyor Comte de Fígols, aquest home portentós, d'intelligència preclara, meravellós pou de ciència i d'il·lustració, que, de tan profund com és, no se sent ni parlar, el senyor Comte de Fígols, ha renunciat els drets de representació que, en concepte de president de la Diputació de Barcelona, li corresponien.

Felicitem de tot cor el senyor Comte de Fígols, llumanera cosmopolita.

COMPTE AMB JURAR

—Ets una falsa; vas jurar d'estimar-me tota la vida.
—Qui s'havia de pensar que visquessis tant de temps!...

S'ha acabat el pessebre

Si la Candelera riu, el fred és viu; si la Candelera plora, el fred és fora. D'aquesta manera ho havem trobat, d'aquesta manera ho deixarem als qui després de nosaltres vindran. La dita és aquella; encara que, molts cops, la veritat és aquesta: tant si plora com si riu, el fred és viu.

D'altres diuen: San Blas, San Blas, la cigüena verás: si no la vieres, año de nieves; o diuen també: en febrero, busca la sombra el perro. Però deixem estar les bèsties!

El fet és que, passada la Candelera, i passat el dia següent, que és Sant Blai (advocat contra el mal de gola, i que nosaltres, hi ha camins, invoquem amb la santa intenció que a algú n'hi vingui un de tan fort, que l'escanyi), el pessebre s'ha acabat.

Les mestresses de casa, amb la mainada, el desfan, i desen peça per peça, amb molt de compte, les casetes, les figures, la santa cova, la mula i el bou, les gallines, els bens, el molí de vent, la cascada, el pont, els torrents, les muntanyes. Ho posen dintre les capces ben apareiades.

Quan tot ho tenen col·locat, i a punt de desar, fins a l'any vinent, es troben amb unes sobralles: un porc i uns trossos de suro.

Que, encara que sembli mentida, no saben com desempallegar-se'n.

M. I. X.

Poema del senyor Solanas d'Olot

Garcia:

Jo coneixia—mossèn Solanas,
mossèn Solanas,—que n'era a Olot,
i que entenia—molt en çarçueles.

Caruncho:

Veure çarçueles—un mossèn pot?
Com és possible—que les sotanes
mai es barregin—amb antiqüeles?

Garcia:

No t'he pas dita—jo semblant cosa;
no et dic que hi vagi,—dic que hi entén:
per'xo estudia—per moralista.

Caruncho:

Ja comprenc, ara. —Segueix dient!

Garcia:

Mossèn Solanas—allà on es posa
(cal pas que temis)—no deix la pista...
I per fi l'home—ha comprovat
que els pomells eren,—fet i pastat,
així com sona:—una çarçuela!

Caruncho:

Ah sí?... Doncs, «duro»—i a la caçuela.

Garcia:

Duro, i caçola?...—Has encertat!

PORFIRI.

DE CAL APOTECARI

Bevedors de vi, bevedors de sang

No ho han llegit? Un cafre s'emportà una criatura, l'estaborní, li feu unes punxades i es posà a beure la seva sang. El fet es d'allò mes horrorós i sembla mentida que siguin possibles, fets d'aquesta llei, en països diguem-ne civilitzats.

Mireu-ho com volgueu, aixó es pitjor encara—ja ho crec!—que beure vi pels quatre costats.

El que hi ha una cosa: i és que, de vegades el bevedor de vi es converteix en bevedor de sang. Com que amb la seva, no en té prou, que no podria viure, li cal xuclar la sang dels altres. El procediment és el de sempre: lligar, posar un mocador a la boca, estabornir... i posar-se a xuclar.

De tota manera confesseu que s'exposa a un perill: rebentar.

CADUCEU.

Afaitar: a 20, i a 15

ARRIBANT a Vallperdut
un parell d'excursionistes,
que pels cims de les muntanyes
ja trespaven, feia dies,
van voler, primer que tot,
anà a cà la barberia
a afaitar-se bé la borra
que la cara els enlletgia.

El *coiffeur*, a Vallperdut,
en un tros sol de botiga,
era, ensems, tenda de porc,
estanc i espardenyeria.

Doncs, entrant els dos companys,
i havent dit el què volien,
els respon l'amo:—El servei,
a quin preu: a vint, o a quinze?
—Feu-lo a vint,—digué l'un d'ells—

no ens fa res pagà una mica,
si la feina és més ben feta.

El barber pren, de seguida,
la navaja tota oscada:
a afaità es posa la víctima,
arrencant-li pèl i pell,
que la pell li regalima...
(El barber, que és tot un bàrbar,
no l'afaita, l'estocina!)

Mentrestant mataben porc
part de dins de la botiga;
i, sentint els seus xisclets,
l'afaitat exclama, amb ira:
—Allí dintre, deu haver-hi
un que l'afaiten de quinze!

RAU-RAU.

ULTIMA HORA

A Riojaneiro ha estat construït un aeroplà
monstre, gegantí, que pot dur 200 passatgers.
Quin animalàs!

Pero vaja: de més grossos en coneixem nos-
altres, encara.

* * *

El senyor Sala! El senyor Sala, que visqui per
molts anys, ha renunciat a les dietes que li co-
responen.

Diu que no ho necessita per ara, gràcies a
Déu.

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

F. D.—Ens agrada: però no pot passar.

Jo.—Està molt bé; però el dibuix no acaba de guixar.

Sar.—Elis, elis!

Florian.—Apa, siau.

Z. Z.—Que ens heu pres per altre?

Mossega.—No pas a nosaltres.

A. Riba.—Arriba, home, arriba, que diria l'Aymerich.

M. A.—Potser anirà.

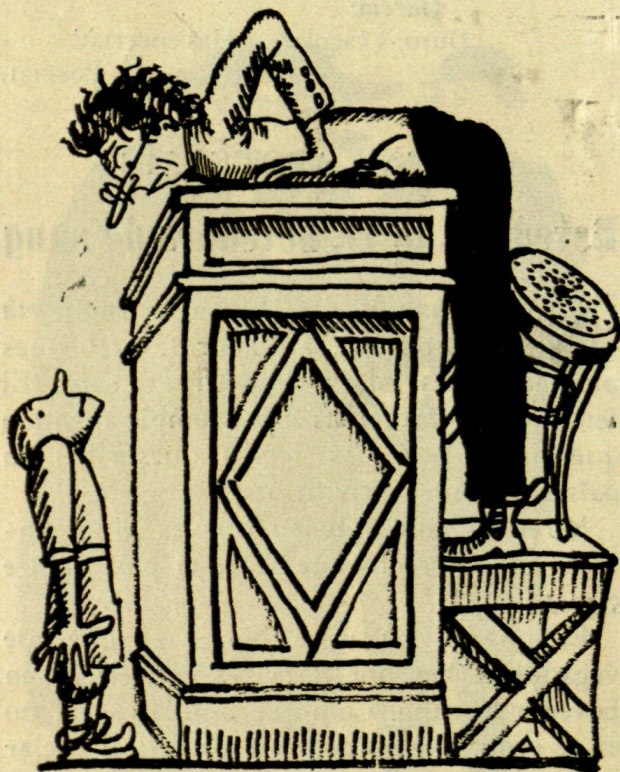
R. R.—Vagi trametent-nos coses.

V., de Tarragona.—Tiri's daltabaix del balcó del
Mediterrani, home!

A. B. de Badalona.—Què voleu que ens pengin?

Acertijo.—Està molt bé; però temem que no pugui
passar.

i Hemeroteca General

EN LA ESCUELA

—Vamos a ver: cual és el astro que está
más cerca de la tierra?

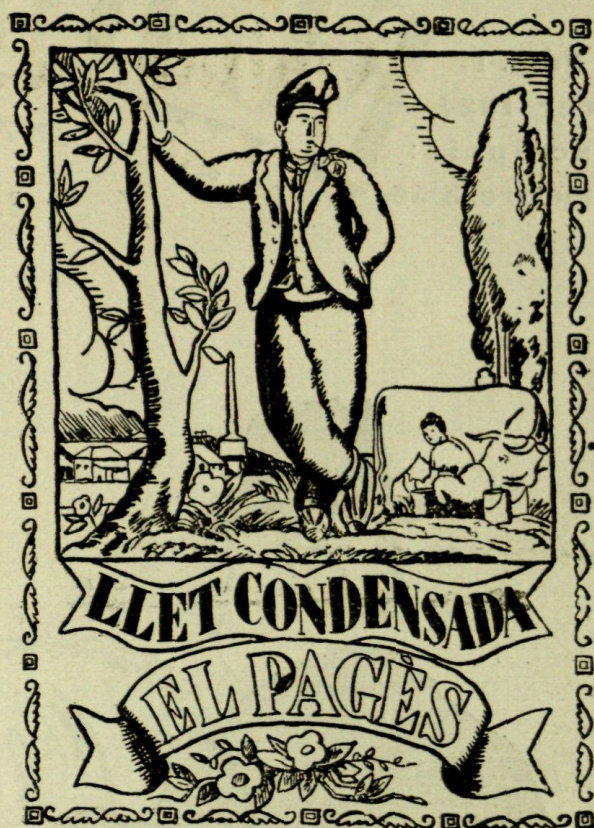
—El astropajo.

A T E N C I Ó
al número de
dijous, 28 de febrer
ESPECIAL DE
CARNAVAL

**Belleses artístiques i
naturals de Barcelona**

**Ha dit Piet-Hobin que Barcelona
és una gran i bella ciutat.
Però encara no en sap,
de la missa, la meitat.**

Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125 - Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II - Núm. 11

7 febrer 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

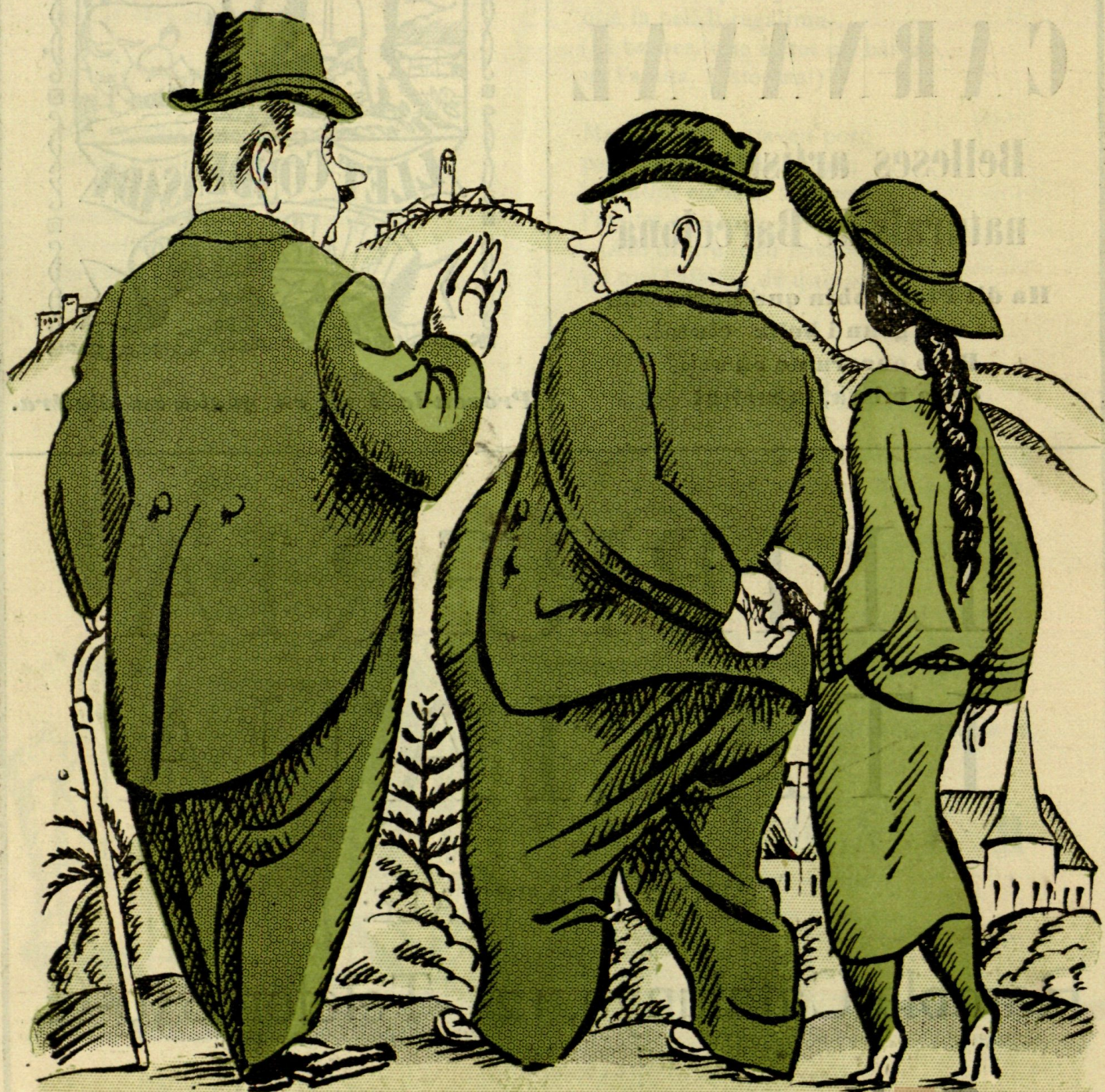
20 cms.

La corresp.^a

l'Administració

Angels, 22 i 24

BARCELONA

El Sr. Mariano: —Vostè, senyor Rafecas, ja se'n deu anar als 56 o 60?

El Sr. Rafecas: —No tants, no tants... posem-n'hi 46; recordi que vaig viure 10 anys a Cuenca.